

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 147/12 uznał oskarżonych:

I. J. M. (1):

1. za winnego popełnienia w ramach ciągu przestępstw określonego w art. 91§1 k.k. w dniach 22.10.2006 r., 19.11.2006 r., 10.12.2006 r., 17.12.2006 r., 28.01.2007 r., 18.02.2007 r., 11.03.2007 r., 25.03.2007 r., 27.05.2007 r., 3.06.2007 r., 24.06.2007 r., 5.08.2007 r., 12.08.2007 r., 19.08.2007 r., 16.09.2007 r., 30.09.2007 r., 28.10.2007 r., 28.10.2007 r., 4.11.2007 r., 11.11.2007 r., 17.11.2007 r., 25.11.2007 r., 9.12.2007 r., 13.01.2008 r., 20.01.2008 r., 9.02.2008 r., 17.02.2008 r., 11.05.2008 r., 15.06.2008 r., 22.06.2008 r., 6.07.2008 r., 27.07.2008 r., 17.08.2008 r. i 30.08.2008 r. w różnych miejscowościach województwa (...), działając za każdym razem w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne i czyniąc sobie z popełnienia z tych przestępstw stałe źródło dochodu i działając sam bądź w konfiguracjach z różnymi osobami, dokonał 38 kradzieży samochodów osobowych marek F. (...) i F. (...) o różnych wartościach i na szkodę ich właścicieli, po uprzednim włamaniu się do wnętrza tych pojazdów i po uruchomieniu silników przy użyciu specjalistycznego urządzenia do omijania fabrycznych zabezpieczeń jego kradzieży, łącznie w 4 przypadkach kradzieży dokumentów, którymi nie miał prawa rozporządzać i w jednym przypadku również elektronarzędzi, które znajdowały się wewnątrz skradzionych pojazdów, oraz raz kradzieży sterownika komputera samochodowego, po uprzednim włamaniu się do samochodu osobowego marki P. (...) poprzez wybite w nim szyby, tj. popełnienia w ramach tego ciągu 39 przestępstw kwalifikowanych z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. oraz z art. 279§1 k.k. w zb. z art. 275§1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za ciąg ten na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzył mu kary 5 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 250 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda (**punkt 1**);

2. za winnego popełnienia w ramach ciągu przestępstw określonego w art. 91§1 k.k. w dniach 20.03.2010 r., 4.04.2010 r., 6-7.04.2010 r., 30.05.2010 r., 13.06.2010 r., 16.06.2010 r., 10.07.2010 r., 25.07.2010 r., 8.08.2010 r., 15.08.2010 r. i 5.09.2010 r. w różnych miejscowościach województwa (...), działając za każdym razem w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne i czyniąc sobie z popełnienia z tych przestępstw stałe źródło dochodu i działając sam bądź w konfiguracjach z różnymi osobami, dokonał 12 kradzieży samochodów osobowych marek F. (...), F. (...), P. (...), C. (...) o różnych wartościach i na szkodę ich właścicieli, po uprzednim włamaniu się do wnętrza tych pojazdów i po uruchomieniu silników przy użyciu specjalistycznego urządzenia do omijania fabrycznych zabezpieczeń jego kradzieży, tj. popełnienia w ramach tego ciągu 12 przestępstw kwalifikowanych z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za ciąg ten na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 400 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda (**punkt 2**);

3. za winnego tego, że w okresie od 27 maja 2010 r. do października 2010 r. we W. w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, nabył od nieustalonej osoby samochód marki B. (...) wartości 116.800 zł, pochodzący z kradzieży dokonanej w okresie 27/28 maja 2010 r. w m. B. k. W. na szkodę A. C., tj. popełnienia przestępstwa z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 291§1 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzył mu kary 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda (**punkt 3**);

i na podstawie art. 85§1 k.k., art. 86§1 k.k. i art. 91§2 k.k. wymierzone oskarżonemu J. M. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył mu kary łączne 6 lat pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 4.10.2010 r. do 4.04.2011 r. (punkty 5 i 6);

II. M. W. za winnego popełnienia w ramach ciągu przestępstw określonego w art. 91§1 k.k. w dniach 4.04.2010 r. (w K.), 30.05.2010 r. (w S. i K.), 16.06.2010 r. (w Ś. W.), 10.07.2010 r. (w P.) i 5.09.2010 r. (w J.) sześciu

przestępstw, polegających na tym, że za każdym razem działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. (1) dokonał kradzieży sześciu samochodów marki F. (...) i F. (...) o różnych wartościach po uprzednim włamaniu się do ich wnętrza przy użyciu nieustalonego narzędzia i po uruchomieniu silników przy użyciu specjalistycznego urządzenia do omijania fabrycznych zabezpieczeń jego kradzieży na szkodę ich właścicieli, tj. popełnienia w ramach tego ciągu 6 przestępstw kwalifikowanych z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwa te na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzył mu kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 400 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda, przy czym wykonanie orzeczonej wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby a na poczet orzeczonej grzywny na podstawie art. 63§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. zaliczył okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 4.10.2010 r. do 19.04.2011 r., uznając karę grzywny za wykonaną w ilości 396 stawek dziennych (**punkty 7, 9 i 10**);

III. P. A.

1. za winnego popełnienia w ramach ciągu przestępstw określonego w art. 91§1 k.k. w dniach 5.08.2007 r. (w S.), 28.10.2007 r. (w K.), 11.11.2007 r. (w K.), 9.12.2007 r. (w S.), 13.01.2008 r. (w (...)), 9.02.2008 r. (w O.), 6.07.2008 r. (w (...)), 27.07.2008 r. (w S.) i 30.08.2008 r. (w O.), działając wspólnie i w porozumieniu za każdym razem z J. M. (1), dokonał 9 kradzieży samochodów osobowych marek F. (...) i F. (...) o różnych wartościach i na szkodę ich właścicieli, po uprzednim włamaniu się do wnętrza tych pojazdów i po uruchomieniu silników przy użyciu specjalistycznego urządzenia do omijania fabrycznych zabezpieczeń jego kradzieży, w tym w jednym przypadku również kradzieży dokumentów, którymi nie miał prawa rozporządzać oraz raz kradzieży sterownika komputera samochodowego, po uprzednim włamaniu się do samochodu osobowego marki P. (...) poprzez wybite w nim szyby, tj. popełnienia w ramach tego ciągu 10 przestępstw, w tym 9 kwalifikowanych z art. 279§1 k.k. i jednego kwalifikowanego z art. 279§1 k.k. w zb. z art. 275§1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za ciąg ten na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzył mu kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 400 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda (**punkt 11**),

2. za winnego tego, że w dniu 15 sierpnia 2010 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. (1) na parkingu niestrzeżonym przy ul. (...) S. dokonał przy użyciu nieustalonego narzędzia włamania do samochodu marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 25.000 zł, a następnie, po uruchomieniu silnika przy użyciu specjalistycznego urządzenia do omijania fabrycznych zabezpieczeń jego kradzieży na szkodę U. i L. L., tj. popełnienia przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 279§1 k.k. i art. 33§2 k.k. wymierzył mu kary 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda (**punkt 12**)

i na podstawie art. 85 k.k., art. 86§1 k.k. i art. 91§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i wymierzył mu kary łączne 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 450 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda, przy czym wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres 5 lat próby, natomiast na podstawie art. 63§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 10.01.2011 r. do 18.03.2011 r., uznając grzywnę za wykonaną w ilości 136 stawek dziennych;

IV. B. R. (1)

1. za winnego tego, że w dniu 2 grudnia 2008 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, doprowadził Z. Z. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie co najmniej 11.000 zł w ten sposób, że zażądał od niego zapłacenia wymienionej kwoty w zamian za zwrot skradzionego we W. samochodu marki V. (...) nr rej. (...) wartości 40.000 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 286§2 k.k. i za przestępstwo to na podstawie tego przepisu i art. 33§2 k.k. wymierzył mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 350 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda, na poczet której zaliczył na podstawie art. 63§1 k.k. okres jego zatrzymania i

tymczasowego aresztowania od 4.10.2010 r. do 15.03.2011 r., uznając karę grzywny za wykonaną w ilości 326 stawek dziennych (**punkty 18 i 23**),

2. za winnego tego, że w nocy z dnia 4 na 5 września 2010 r. we W., jako funkcjonariusz Policji z KPP we W. nie dopełnił obowiązków służbowych w ten sposób, że w godzinach od 19⁰⁰ do 00⁰⁰ opuścił rejon pełnienia służby i udał się na prywatne spotkanie, działając tym samym na szkodę interesu publicznego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 231§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 231§1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (**punkt 19**)

i na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby (punkty 21 i 22);

V. M. Ś. (1) za winnego tego, że w okresie 25 lipca 2010 r. do 4 października 2010 r. w S., wiedząc o tym, że samochód m-ki C. (...) nr rej. (...), wartości 16.000 zł, został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, nabył od J. M. (1), za nieustaloną dotąd kwotę pieniędzy, tj. popełnienia przestępstwa z art. 291§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie tego przepisu i art. 33§2 k.k. wymierzył mu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 50 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda (**punkt 25**)

oraz na podstawie art. 46§1 k.k. orzekł wobec oskarżonych obowiązki naprawienia szkody poprzez zapłaty określonych kwot, i tak:

- wobec oskarżonego J. M. (1) zapłaty kwoty 10.000 zł na rzecz W. S. (1), kwoty 30.000 zł na rzecz J. O. i kwoty 7.000 zł na rzecz A. K. (1),

- wobec oskarżonych J. M. (1) i P. A. kwoty 18.000 zł na rzecz J. K. i kwoty 25.000 zł na rzecz U. i L. L. (punkt 27)

a nadto uniewinnił oskarżonych J. M. (1) (punkt 4), M. W. (punkt 8), P. A. (punkt 13), W. A. (punkt 17), B. R. (1) (punkt 20), Z. S. (1) (punkt 24) i M. Ś. (1) (punkt 26) od popełnienia zarzuconych im czynów, wskazanych w przywołanych punktach oraz orzekł o kosztach procesu.

Wyrok ten został zaskarżony w części skazującej apelacjami obrońców oskarżonych J. M. (1), P. A., B. R. (1) i M. Ś. (1).

Obrońca oskarżonego J. M. (1) zaskarżył w w/w zakresie ten wyrok w całości, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu przepisów postępowania, a mianowicie art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegającego na nieuwzględnieniu niedających się rozstrzygnąć wątpliwości na korzyść oskarżonego w ten sposób, że działanie oskarżonego J. M. (1) wyczerpało znamiona przestępstwa, pomimo wątpliwości, iż oskarżony przebywał w miejscach, gdzie skradziono samochody a także nie ustalono osoby dokonującej kradzieży, czy też przełamania zabezpieczeń samochodów, także nie ustalono sposobu czy użytych narzędzi – „nieustalone narzędzie”, „urządzenie do omijania fabrycznych zabezpieczeń”

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary 6 lat pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa oraz relacji do celów, jakie winna ta kara spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznej oddziaływania oraz przy uwzględnieniu, iż oskarżony został uniewinniony od popełnienia 11 czynów oraz czynu kierowania grupą przestępczą

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę tego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. M. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania bądź „z ostrożności procesowej” o orzeczenie łagodniejszej kary pozbawienia wolności oraz zmianę rozstrzygnięcia o karze łącznej.

Obrońca oskarżonego P. A. zaskarżył w w/w zakresie ten wyrok w całości, zarzucając mu:

1. obrazę przepisu prawa procesowego, tj. art. 170§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 394§2 k.p.k. w postaci przeprowadzenia dowodów z zapisów logowań oskarżonych do stacji bts i opinii biegłego, uwzględniającej te logowania, pomimo uznania przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 30.07.2014 r., K 23/11, że występowanie o tego typu dane i gromadzenie ich na podstawie art. 20c ustawy o Policji jest niezgodne z art. 47 i art. 49 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia wskazanych norm konstytucyjnych przez Sąd,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, wyrażający się przyjęciem, że oskarżony P. A. popełnił czyny wskazane w pkt 11 i 12 wyroku, tylko i wyłącznie na podstawie dowodów wskazujących na to, że był w pobliżu miejsca przestępstwa i że kontaktował się w tym czasie z innym oskarżonym,

3. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 63§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. poprzez niezaliczenie oskarżonemu P. A. na poczet grzywny okresu tymczasowego aresztowania od dnia 27.11.2013 r. do dnia 10.12.2013 r.

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od tych czynów.

Obrońca oskarżonego B. R. (1) zaskarżył w w/w zakresie ten wyrok w całości, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., przejawiającą się w nieobiektywnej oraz niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków Z. Z., K. Z., K. M., M. M. (1), R. P., M. K. (1), T. D., B. R. (2), A. W. oraz A. G. (1), co w konsekwencji w sposób nieuprawniony doprowadziło Sąd I instancji do poczynienia kategorię wniosków i ustaleń faktycznych co do sprawstwa i winy oskarżonego w odniesieniu do zarzuconych mu czynów z art. 286§2 k.k. i z art. 231§1 k.k. w sytuacji, gdy rzeczowa i prawidłowa analiza tych dowodów prowadzi do zaistnienia szeregu daleko idących wątpliwości co do bytu i przebiegu inkryminowanych zdarzeń;

II. stanowiący następstwo wyżej opisanej obrazę przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, że oskarżony popełnił przestępstwa z art. 286§2 k.k. i z art. 231§1 k.k. i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tych czynów, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego M. Ś. (1) zaskarżył w w/w zakresie ten wyrok w całości, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 79§1 pkt 4 k.p.k., co skutkowało zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej, sformułowanej w art. 439§1 pkt 10 k.p.k.;

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193§1 k.p.k. w zw. z art. 202§1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji z urzędu dowodu z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność ustalenia stanu zdrowia psychicznego oskarżonego zarówno tempore criminis, jak i w toku postępowania sądowego, pomimo iż M. Ś. (1) leczył się w przeszłości psychiatrycznie, co niewątpliwie mogło mieć wpływ, w szczególności dla ustalenia winy oskarżonego, tym samym mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia;

3. rażąco naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 5§2 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej i sformułowania w ramach tej oceny niesłusznego merytorycznie wniosku, iż oskarżony M. Ś. (1) dokonał zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgodna z rygorami art. 7 k.p.k. nie pozwala na przyjęcie jego sprawstwa, w konsekwencji powodując to, że dalsze utrzymane orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, co implikuje w realizację skutków przewidzianych w art. 440 k.p.k. i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego P. A. okazała się uzasadniona, gdyż w uwzględnieniu jej zarzutów Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok, uniewinniając oskarżonego od popełnienia wszystkich przestępstw, za które został skazany.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. M. (1) okazała się w znacznej części uzasadniona, gdyż w uwzględnieniu jej zarzutów, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok, uniewinniając tego oskarżonego od większości przestępstw, za które został skazany.

Apelacja obrońcy oskarżonego B. R. (1) okazała się skuteczna tylko w minimalnym zakresie, doprowadzając częściowo do zmiany zakresu odpowiedzialności tego oskarżonego za przypisane mu przestępstwo z art. 286§2 k.k.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. Ś. (1) okazała się w całości niezasadną.

Mając na uwadze postawione zarzuty w apelacjach obrońców oskarżonych J. M. (1) i P. A., które dotyczą w znacznej części tych samych przestępstw popełnionych przez nich wspólnie i w porozumieniu, jak również istotny wpływ tych zarzutów na sytuację faktyczną i prawną oskarżonego M. W., co do którego nie wniesiono apelacji, w pierwszej kolejności Sąd odwoławczy ustosunkuje się do treści postawionych w tych apelacjach zarzutów, zaś w dalszej kolejności ustosunkuje się do apelacji dotyczących oskarżonego M. Ś. (1) i na koniec oskarżonego B. R. (1).

I. Omówienie apelacji obrońców oskarżonych J. M. (1) i P. A. oraz wydanego z urzędu orzeczenia wobec oskarżonego M. W. na podstawie art. 435 k.p.k.

Oskarżeni ci, poza jednym przypadkiem dotyczącym J. M. (1) w zakresie przypisanego mu paserstwa, zostali zaskarżonym wyrokiem skazani za przestępstwa kradzieży samochodów osobowych, głównie marki F. (...) i Panda, popełnionych w różnych miejscowościach, po uprzednim włamaniu się do nich i uruchomieniu silników za pomocą specjalistycznego urządzenia elektronicznego. W jednym przypadku kradzież z włamaniem dotyczyła wyłącznie sterownika komputera (zabranego po wybiciu szyby z samochodu marki P. (...) w dniu 28.10.2007 r. w K.), zaś w trzech przypadkach sprawcy mieli poza samochodami dokonać również kradzieży znajdujących się w nich dokumentów, łącznie z dowodami osobistymi (w dniu 10.12.2006 r. w O., w dniu 28.01.2007 r. w R., w dniu 30.08.2008 r. w O.), natomiast w dwóch przypadkach sprawcy dokonali kradzieży wraz ze znajdującymi się wewnątrz pojazdów cennymi rzeczami ruchomymi (w dniu 25.11.2007 r. w P. – dot. elektronarzędzi i w dniu 11.05.2008 r. w R. – dot. aparatu fotograficznego, dwóch prochowców i kufla od piwa).

W zdecydowanej większości przypadków tych zdarzeń jedynymi dowodami w sprawie, jakie przekonały Sąd I instancji do tego, że poszczególni oskarżeni dopuścili się kradzieży tych samochodów i przedmiotów, były jedynie ustalenia związane z logowaniami się telefonów komórkowych na stacjach (...) w dniach zaistnienia tych przestępstw, w czasie zbliżonym do czasu dokonania kradzieży, jak i w miejscu znajdującym się w pobliżu dokonania konkretnej kradzieży. W jednym przypadku dodatkowo na miejscu zdarzenia (w pobliżu miejsca, z którego skradziono samochód) i zbliżonym czasie popełnienia kradzieży został zauważony samochód marki S. (...) należący do J. M. (1) (dot. kradzieży w dniu 30.08.2008 r. w O. samochodu marki F. (...) na szkodę J. K.). W innym zaś przypadku dodatkowo w miejscu zdarzenia (w pobliżu miejsca, z którego skradziono samochód) i zbliżonym czasie popełnienia kradzieży został zauważony P. A. (dot. kradzieży w dniu 15.08.2010 r. w R. samochodu marki F. (...) na szkodę U. i L. L.).

W tym miejscu od razu należy stwierdzić, iż nie było przeszkód, by Sąd I instancji oparł swe ustalenia na podstawie danych logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych, które to dane zostały uzyskane na podstawie art. 20c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (aktualnie tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 1782). Przepis ten dotyczy uzyskiwania przez Policję danych m.in. w celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw, jakimi są m.in. dane dotyczące logowania określonych numerów użytkowanych w telefonii komórkowej do stacji (...), które to dane nie mogą zawierać treści ani przekazu telekomunikacyjnego. Przy czym o wykorzystaniu w postępowaniu tych danych w postępowaniu karnym decyduje prokurator, któremu te dane zostały przekazane przez stosowne organy Policji.

Przepis ten, w zakresie możliwości uzyskiwania wskazanych danych oraz ich wykorzystania w postępowaniu karnym miał inne brzmienie w czasie uzyskiwania tych danych na użytek niniejszego postępowania karnego. Został on jednak zakwestionowany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30.07.2014 r. w sprawie K 23/11, jako niezgodny z art. 47 i 49 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Właśnie w wykonaniu tego wyroku ustawodawca znowelizował wskazany przepis z dniem, w którym stary przepis tracił moc. Stwierdzenie niekonstytucyjności tego przepisu nie oznacza jednak, iż materiały zebrane na jego podstawie nie mogą stać się dowodem w sprawie. Przepisy ustawy o Policji ani też żadne inne nie stwarzają bowiem rygoru niemożliwości przeprowadzenia w takim przypadku dowodu z zebranych danych, tu: jedynie danych logowania określonych numerów telefonów, jak występowało to w przywołanym w apelacji obrońcy oskarżonego A. przypadku zbierania treści rozmów, także telefonicznych uzyskanych w ramach kontroli operacyjnej na podstawie art. 19 ustawy o Policji. Tymczasem przepis art. 170§1 pkt 1 k.p.k. dotyczy niemożności przeprowadzenia dowodów z uwagi na ich niedopuszczalność. Niedopuszczalność ta zaś jest wynikiem wyraźnego zakazu dowodowego, który to zakaz w przypadku omawianej instytucji określonej w art. 20c ustawy o Policji ani nie występował poprzednio, ani nie występuje obecnie. Podnieść przy tym należy, że Sąd odwoławczy jedynie przytacza te uwagi marginalnie, nie wglębiając się w istotę zagadnienia związanego z wydaniem wyroku przez Trybunał Konstytucyjny w zakresie niekonstytucyjności wskazanego przepisu, gdyż ta okoliczność, w świetle wydanego rozstrzygnięcia, tj. uniewinnienia w całości P. A. oraz w znacznej części J. M. (1), tj. w zakresie przestępstw, gdzie dane z logowania miały być według Sądu I instancji jedynym dowodem sprawstwa i winy, straciła na znaczeniu w niniejszej sprawie.

Wracając do istoty sprawy wskazać należy, że Sąd I instancji ustalenia te dokładnie przedstawił na stronach 2-21 uzasadnienia zaskarżonego wyroku i Sąd odwoławczy, nie widząc w związku z tym potrzeby ich ponownego przytaczania, odwołuje się do nich. Dla porządku jedynie należy wskazać, że te ustalenia dotyczą następujących przestępstw, przypisanych poszczególnym oskarżonym a opisanym w części wstępnej zaskarżonego wyroku w punktach:

- II** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 22.10.2006 r. w M. na szkodę M. K. (2) (**tylko J. M. (2)**),
- III** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 19.11.2006 r. w C. na szkodę H. M. (1) (**tylko J. M. (1)**),
- IV** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 10.12.2006 r. w C. na szkodę T. S. (1) (**tylko J. M. (1)**),
- V** – dot. kradzieży F. (...) wraz z dokumentami w dniu 10.12.2006 r. w O. na szkodę F. i D. K. (**tylko J. M. (1)**),
- VI** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 17.12.2006 r. w S. na szkodę S. i H. W. (**tylko J. M. (1)**),
- VII** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 28.01.2007 r. w R. na szkodę R. i M. D. (**tylko J. M. (1)**),
- VIII** – dot. kradzieży F. (...) wraz z dokumentami w dniu 18.02.2007 r. w R. na szkodę T. S. (2) (**tylko J. M. (1)**),
- IX** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 11.03.2007 r. w P. na szkodę V. M. (**tylko J. M. (1)**),
- X** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 25.03.2007 r. w D. na szkodę T. E. (**tylko J. M. (1)**),
- XI** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 27.05.2007 r. w S. na szkodę Z. S. (2) (**tylko J. M. (1)**),
- XII** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 27.05.2007 r. w C. na szkodę A. G. (2) (**tylko J. M. (1)**),
- XIII** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 3.06.2007 r. w L. na szkodę A. P. (**tylko J. M. (1)**),
- XIV** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 24.06.2007 r. w S. na szkodę S. S. (2) (**tylko J. M. (1)**),
- XV** – dot. kradzieży F. (...) w dniu 5.08.2007 r. we W. na szkodę W. S. (2) (**tylko J. M. (1)**),
- XVI i LXXXII** – dot. kradzieży F. (...) z wyposażeniem w dniu 5.08.2007 r. w S. na szkodę A. H. (**J. M. (1) i P. A.**),

XVII – dot. kradzieży F. (...) w dniu 12.08.2007 r. w P. na szkodę K. W. (**tylko J. M. (1)**),

XVIII – dot. kradzieży F. (...) w dniu 19.08.2007 r. w K. na szkodę J. O. (**tylko J. M. (1)**),

XIX – dot. kradzieży F. (...) w dniu 16.09.2007 r. w K. na szkodę M. P. (1) (**tylko J. M. (1)**),

XX – dot. kradzieży F. (...) w dniu 30.09.2007 r. w M. na szkodę W. M. (**tylko J. M. (1)**),

XXI i LXXXIV – dot. kradzieży F. (...) w dniu 28.10.2007 r. w K. na szkodę W. i B. S. (**J. M. (1) i P. A.**),

XXII i LXXXV – dot. kradzieży sterownika komputera z samochodu marki P. (...) w dniu 28.10.2007 r. w K. na szkodę R. Ż. (**J. M. (1) i P. A.**),

XXIII – dot. kradzieży F. (...) w dniu 4.11.2007 r. w N. na szkodę A. K. (1) i A. K. (2) (**tylko J. M. (1)**),

XXIV i LXXXVI – dot. kradzieży F. (...) w dniu 11.11.2007 r. w K. na szkodę J. N. (**J. M. (1) i P. A.**),

XXV – dot. kradzieży F. (...) w dniu 17.11.2007 r. w M. na szkodę Z. B. (**tylko J. M. (1)**),

XXVI – dot. kradzieży F. (...) w dniu 25.11.2007 r. w P. na szkodę J. S. (1) i elektronarzędzi na szkodę Rozdzielni Gazu w O. (**tylko J. M. (1)**),

XXVII i LXXXIX – dot. kradzieży F. (...) w dniu 9.12.2007 r. w S. na szkodę M. i J. R. (**J. M. (1) i P. A.**),

XXVIII i XC – dot. kradzieży F. (...) w dniu 13.01.2008 r. w (...) na szkodę J. i Z. C. (**J. M. (1) i P. A.**),

XXIX – dot. kradzieży F. (...) w dniu 20.01.2008 r. w S. na szkodę A. i A. K. (3) (**tylko J. M. (1)**),

XXXI i XCIII – dot. kradzieży F. (...) w dniu 9.02.2008 r. w O. na szkodę D. G. (**J. M. (1) i P. A.**),

XXXII – dot. kradzieży F. (...) w dniu 17.02.2008 r. w S. na szkodę H. M. (2) (**tylko J. M. (1)**),

XXXIII – dot. kradzieży F. (...) wraz z aparatem fotograficznym, dwoma prochowcami i kuflem piwa w dniu 11.05.2008 r. w R. na szkodę M. M. (3) (**tylko J. M. (1)**),

XXXIV – dot. kradzieży F. (...) w dniu 15.06.2008 r. w M. na szkodę B. i E. P. (**tylko J. M. (1)**),

XXXV – dot. kradzieży F. (...) w dniu 15.06.2008 r. w S. na szkodę T. K. (**tylko J. M. (1)**),

XXXVI – dot. kradzieży F. (...) w dniu 22.06.2008 r. w (...) na szkodę K. C. (**tylko J. M. (1)**),

XXXVII – dot. kradzieży F. (...) w dniu 22.06.2008 r. w P. na szkodę B. M. i G. M. (**tylko J. M. (1)**),

XXXVIII i XCIX – dot. kradzieży F. (...) w dniu 6.07.2008 r. w (...) na szkodę W.. Banku (...). o/P. (**J. M. (1) i P. A.**),

XL i CI – dot. kradzieży F. (...) z wyposażeniem w dniu 27.07.2008 r. w S. na szkodę D. P. (**J. M. (1) i P. A.**),

XLI – dot. kradzieży F. (...) z wyposażeniem w dniu 17.08.2008 r. w O. na szkodę B. i E. L. oraz (...) Banku SA o/W. (**tylko J. M. (1)**),

XLII i CIII – dot. kradzieży F. (...) w dniu 30.08.2008 r. w O. na szkodę J. K. (**J. M. (1) i P. A.**),

XLIV – dot. kradzieży F. (...) w dniu 20.03.2010 r. w M. na szkodę W. B. (**tylko J. M. (1)**),

L i LXX – dot. kradzieży F. (...) w dniu 30.05.2010 r. w S. na szkodę J. S. (2) (**J. M. (1) i M. W.**),

LIII i LXXII – dot. kradzieży F. (...) w dniu 30.05.2010 r. w K. na szkodę K. K. (1) (**J. M. (1) i M. W.**),

LV i LXXIV – dot. kradzieży F. (...) w dniu 16.06.2010 r. w Ś. W.. na szkodę U. R. (**J. M. (1) i M. W.**),

LVII i LXXVI – dot. kradzieży F. (...) w dniu 10.07.2010 r. w P. na szkodę E. W. (**J. M. (1) i M. W.**),

LIX – dot. kradzieży F. (...) w dniu 8.08.2010 r. w C. na szkodę J. F. (**tylko J. M. (1)**),

LXI i CVIII – dot. kradzieży F. (...) w dniu 15.08.2010 r. w R. na szkodę U. i L. L. (**J. M. (1) i P. A.**).

Natomiast popełnienie tych przestępstw zostało przypisane zaskarżonym wyrokiem wobec oskarżonego J. M. (1) w punktach 1 i 2, wobec oskarżonego M. W. w punkcie 7, wobec oskarżonego P. A. w punktach 11 i 12.

Sąd I instancji, przyjmując, iż w czasie popełniania tych przestępstw J. M. (1) użytkował telefony o numerach (...), (...), (...),(...) i (...), P. A. użytkował telefon o numerze (...) a M. W. użytkował telefon o numerze (...), wskazując na wzajemne połączenia tych numerów i ich logowanie się w czasie zbliżonym do czasu dokonanych kradzieży oraz do stacji (...) położonych w pobliżu miejsc, w których nastąpiły kradzieże (stacje te znajdowały się albo w miejscowościach, gdzie dokonano kradzieży bądź w odległości do kilku kilometrów od tych miejsc), które to dane zostały czytelnie w sposób graficzny z wykorzystaniem map miejsc tych zdarzeń, zaprezentowane w opinii biegłego z dziedziny analizy kryminalnej oraz analizy zawartości urządzeń mobilnych T. P. (k. 7023-7638 i 7639-7680) uznał, że w dokonaniu tych przestępstw brali udział wskazani wyżej oskarżeni. Sąd I instancji, wskazując na szczególną wartość tych danych, wyszedł z założenia, że na tej podstawie należy użytkownikom tych telefonów przypisać sprawstwo z tego powodu, że „tego rodzaju logowania telefonów poszczególnych oskarżonych zdarzały się wielokrotnie”. W ocenie Sądu I instancji bowiem, „gdyby taka sytuacja miała miejsce raz, czy nawet dwa razy, to można by uznać, że fakt przebywania oskarżonego w czasie i w okolicach miejsca kradzieży samochodu był jeszcze zbiegiem okoliczności. Jednak tego rodzaju logowania mały miejsce kilkukrotnie (M. W.), kilkunastokrotnie (P. A.), czy kilkudziesięciokrotnie (J. M. (1)), to nie sposób przyjąć, że obecność oskarżonych w czasie i miejscu popełnienia przestępstwa była przypadkowa” (str. 55-56 uzasadnienia). Sąd I instancji zauważa jednak, iż poza tymi logowaniami w wypadkach wyżej wskazanych nie ma żadnego innego dowodu na sprawstwo wymienionych oskarżonych. Zarejestrowane bowiem rozmowy w ramach czynności operacyjnych prowadzone przez poszczególnych użytkowników telefonów „były na tyle niejasne i mało konkretne, że samodzielnie nie mogły stanowić dowodu przestępstw”, gdyż „oskarżeni domyślali się, że mogą być podsłuchiwanie, o czym ostrzegali się ..., przez co z ich rozmów niewiele wynika” (str. 56-57 uzasadnienia).

W ocenie Sądu Apelacyjnego tego rodzaju rozumowanie nie może zostać na gruncie zasad określonych w art. 7 k.p.k. zaakceptowane. Należy zauważyć, że w sprawie tej, poza wskazanymi miejscami i czasie logowań telefonów komórkowych brak jest jakiegokolwiek innego dowodu, wskazującego na to, że wymienieni oskarżeni (J. M. (1) sam bądź działając wspólnie i w porozumieniu z P. A. bądź M. W.) weszli w posiadanie wymienionych wyżej pojazdów i innych rzeczy ruchomych. Żaden bowiem z tych oskarżonych do tych przestępstw nie przyznał się a do tego każdy z nich w tym zakresie przyjął postawę milczącą, odmawiając jakichkolwiek wyjaśnień na ten temat (wyjaśnienia J. M. (1) z k. 1108-1109, 1135-1136, 1828-1829, 3466-3467, 3518-3519, 5268-5269, 5388-5389, 5797, wyjaśnienia P. A. z k. 4326-4327, 4330-4332, 4364-4365, 4917-4918, 5185-5186, 5282-5283, 5394-5395, 5795 i wyjaśnienia M. W., który jedynie przyznał się do dokonania dwóch innych przestępstw wspólnie z J. M. (1), z k. 915-919, 1096-1097, 1147-1149, 5240-5241, 5794). Wiadomym dodatkowo jest, iż osoby te znały się ze sobą, że J. M. (1) wcześniej był karany za podobne przestępstwa i posiadał w związku z tym umiejętności oraz narzędzia (co także wynika z ujawnionych w wynajmowanym przez J. M. (1) w O. od B. J. garażu przedmiotów – k. 970-972 i 975-977 oraz z przedmiotów należących do J. M. (1) a ujawnionych na posesji B. P. we W. – k. 1007-1015) służące do pokonywania zamkniętych drzwi samochodów i do uruchomienia ich silników, z pokonaniem zabezpieczeń elektronicznych. Z rozumowania Sądu I instancji wynika więc, że skoro J. M. (1) z takimi umiejętnościami pojawiał się w pobliżu miejsca i w czasie, kiedy dokonano w/w wymienionych kradzieży, to należy przyjąć, że tej kradzieży dokonał nie kto inny, jak J. M. (1). Ten sam sposób rozumowania Sądu I instancji dotyczy także P. A. i M. W. odnośnie przestępstw, na które wyżej wyraźnie wskazano. Nie ulega wątpliwości, iż umiejętności J. M. (1) wraz z posiadanym sprzętem do włamań

do samochodów oraz sama kradzież pojazdów (i innych rzeczy) w czasie i z miejsca, w pobliżu którego przebywał (przemieszczał) się J. M. (1) a także znani mu P. A. i M. W., z którymi także z tym czasie utrzymywał kontakt telefoniczny, są ważnymi poszlakami, wskazującymi na możliwość dopuszczenia się przez każdego z nich wskazanych wyżej kradzieży z włamaniem. Za takim rozumowaniem może także przemawiać fakt dokonywania kradzieży przede wszystkim samochodów tej samej marki i tych samych modeli, jak również podobny modus operandi, polegający przede wszystkim na kradzieży samochodów w czasie, gdy ich właściciele czy użytkownicy przebywali w kościołach na niedzielnych mszach a do tego J. M. (1) w tym czasie przebywał m.in. na przepustkach z zakładu karnego. Jednakże, jak to wyżej wskazano, te poszlaki mogą wskazywać tylko na wystąpienie możliwości przyjęcia, iż ci oskarżeni dopuścili się tych przestępstw a nie przyjęcia pewności, że tak się stało, która to pewność związana jest z udowodnieniem oskarżonemu sprawstwa i winy w rozumieniu art. 5§1 k.p.k.

Na słabość tego materiału dowodowego, która nie pozwala na przypisanie oskarżonym winy, celnie wskazał w apelacji obrońca oskarżonego P. A., wykazując, że powyższe poszlaki nie stanowią zamkniętego łańcucha zdarzeń, które niewątpliwie prowadzą do jednoznacznego wniosku co do sprawstwa oskarżonego w popełnieniu każdego z tych przestępstw. Apelujący ten słusznie wskazuje, iż ten materiał dowodowy pozwala na stworzenie różnych wersji wydarzeń związanych z bytnością tych osób w pobliżu miejsca kradzieży, które nie muszą wcale prowadzić do logicznego wniosku, że oskarżeni ci dokonali tych kradzieży. Sąd odwoławczy dodatkowo zauważa, że wskazana przez Sąd I instancji prawidłowość oparta na logowaniach telefonów nie oznacza, że w każdym z tych przypadków oskarżeni ci, znajdując się w pobliżu miejsca dokonanej kradzieży, rzeczywiście tej kradzieży dokonali. Nie można przecież wykluczyć, że w niektórych miejscach obecność J. M. (1) bądź jego i P. A. lub M. W. była przypadkowa bądź była związana z innym celem przyjazdu bądź przemieszczania się w niedalekiej odległości od miejsca kradzieży. Przy czym nie jest możliwe, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, wykazanie, czy ta przypadkowość dotyczyła jednego, dwóch, trzech, czterech itd. zdarzeń a jeżeli tak, to którego bądź których z nich. Brak jest bowiem w każdym z tych wymienionych przypadków jakiegokolwiek dowodu, zwłaszcza świadczącego o wejściu w posiadanie skradzionego pojazdu, który to dowód mógłby zamknąć wskazany wyżej łańcuch poszlak w jedną logiczną i nierozzerwalną całość, prowadzącą do jednoznacznego wniosku, iż konkretne przestępstwo (konkretna kradzież) została dokonana przez J. M. (1), jak i P. A. i M. W..

Przy czym ustaleń tych w zakresie wskazanych wyżej dwóch zdarzeń nie zmieniają dodatkowe dowody, na które powołuje się Sąd I instancji.

W przypadku kradzieży samochodu marki F. (...) dokonanej w dniu 30.08.2008 r. w O. na szkodę J. K. (dot. oskarżonych J. M. (1) i P. A. i czynów opisanych w punktach XLII i CIII) świadkowie odnotowali stojący w pobliżu miejsca, gdzie wcześniej był zaparkowany skradziony pojazd, samochód marki S. (...) o nr rej. (...) (patrz zeznania D. H. z k. 3180-3181, 6516, S. H. z k. 3182-3183, 6516-6517, M. Ś. (2) z k. 3184-3185, 6517, pokrzywdzonej J. K. z k. 3159-3160, 6519), który wówczas był własnością J. M. (1), co wynikało z wyjaśnień tego oskarżonego (k. 4793-4794) i zeznań poprzedniego jego właściciela L. P. (k. 3187-3188, 6544).

Powyższe dowody więc wskazują tylko na to, że w miejscu zdarzenia (podczas pikniku w O.) znajdował się wskazany samochód S. (...), zaś z logowań telefonów wynikało, że w tym samym miejscu (bądź w jego pobliżu) znajdowali się J. M. (1) i P. A.. Natomiast świadkowie ci nie tylko nie rozpoznali osoby siedzącej w S., ale również żaden z nich nie zauważył jakiegokolwiek osoby, która kręciłaby się koło samochodu pokrzywdzonej zanim nastąpiła jego kradzież ani tym bardziej nie widziała samego momentu kradzieży, w tym także osoby, która tym skradzionym pojazdem odjechała. Powyższe dodatkowe dowody więc nie pozwalają na dokonanie jakichś dodatkowych ustaleń, które pozwoliłyby na powiązanie z kradzieżą tego samochodu J. M. (1), jak i P. A.. Z samej bowiem ich bytności nawet na tym pikniku nie można jeszcze wyciągnąć logicznego wniosku, iż to akurat oni (bądź któryś z nich) brał udział w dokonaniu tej kradzieży.

Dokładnie tak samo należy odnieść się do dodatkowych dowodów, dotyczących kradzieży samochodu marki F. (...) w dniu 15.08.2010 r. w R. na szkodę U. i L. L. (dot. oskarżonych J. M. (1) i P. A. i czynów opisanych w punktach LXI i CVIII).

Tu dla odmiany w pobliżu parkingu był widziany P. A.. A. D. bowiem zeznał, że przed rozpoczęciem mszy w kościele widział stojący przy wjeździe na parking przykościelny, na którym swój samochód zaparkowali również pokrzywdzeni, samochód marki V. (...) kol. srebrnego, za kierownicą którego siedział znany mu od lat ze wspólnej pracy, P. A. z O., który na drugi dzień, po jego zapytaniu co tam robił przy kościele w R. zaprzeczył temu, by tam był, krzycząc wręcz do niego agresywnie (k. 4757, 6551-6552). Okoliczność ta została również potwierdzona w zeznaniach L. L. (k. 884-885, 5901-5902).

Wiadomym jest, że w trakcie tej mszy samochód pokrzywdzonych został skradziony, jednakże znów ani z zeznań tych świadków, ani z żadnego innego dowodu nie wynika, że to P. A. bądź J. M. (1) miał coś wspólnego z kradzieżą tego samochodu. Sama bowiem bytność tych osób w pobliżu parkingu przykościelnego, z którego odjechał skradziony pojazd nie pozwala wcale jednoznacznie i logicznie wnioskować, że to akurat J. M. (1), jak i P. A. (bądź któryś z nich) brał udział w dokonaniu tej kradzieży. W tym przypadku nie można dodatkowo zapominać, iż świadek A. D. w tym samym czasie, co P. A., widział jeszcze na parkingu cztery nieznane mu osoby, ale im się nie przyglądał, nie wiedział, co tam robiły i nie potrafił powiedzieć, czy przyjechały one z P. A.. Nie można więc wykluczyć nawet i tej wersji, że faktycznie P. A. z J. M. (1) przyjechali do R. w celu dokonania jakiejś kradzieży samochodu, ale zauważyli, że jacyś nieznani sprawcy dokonują kradzieży samochodu na parkingu przykościelnym i z tego miejsca odjechali. Również taką okolicznością można wytłumaczyć agresywne zachowanie się P. A. wobec swojego znajomego w dniu następnym, który w ten sposób chciał uniknąć powiązania go z tą kradzieżą. Powyższe okoliczności łącznie z danymi z logowania telefonów rodzą więc różne możliwości w zakresie ustalenia przyczyn bytności w tym miejscu obu oskarżonych, jednakże nie ma w sprawie żadnego dodatkowego dowodu, z którego by wynikało, że P. A., J. M. (1) bądź i jakaś inna osoba z nimi współdziałająca weszli w posiadanie samochodu pokrzywdzonych.

Powyższe więc dodatkowe dowody, poza danymi z logowań telefonów, również nie pozwalają na jednoznaczne przypisanie oskarżonym wzięcia udziału w jakikolwiek sposób w dokonaniu kradzieży obu tych samochodów.

Zaprezentowane wyżej okoliczności w sposób jasny wskazują więc na występujące w tej sprawie wątpliwości w zakresie sprawstwa któregoś z oskarżonych w popełnieniu wskazanych wyżej przestępstw, których to wątpliwości nie da się w żaden sposób usunąć i dlatego też, Sąd odwoławczy, uwzględniając zarzuty apelacyjne błędu w ustaleniach faktycznych, w powyższym zakresie kierując się przepisem art. 5§2 k.p.k., na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437§2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego P. A. od wszystkich pozostałych zarzuconych mu przestępstw, za które został skazany zaskarżonym wyrokiem (jak w punkcie I lit. c), uniewinnił oskarżonego J. M. (1) od zarzuconych mu czynów, na które wyżej wyraźnie wskazano, jak w punkcie I lit. b oraz uniewinnił, działając z tych samych względów na podstawie art. 435 k.p.k., oskarżonego M. W. od popełnienia zarzuconych mu czynów, na które wyżej wyraźnie wskazano, jak w punkcie I lit. d.

Skutkiem tego uniewinnienia było również uchylene zawartego w punkcie 27 zaskarżonego wyroku orzeczenia wydanego na podstawie art. 46§1 k.k. Także skutkiem tego uniewinnienia była niemożność zasądzenia od oskarżonych J. M. (1) i P. A. na rzecz oskarżycieli posiłkowych U. i L. L. kosztów związanych z wyznaczeniem przez nich pełnomocnika, reprezentującego ich w toku niniejszego postępowania.

Inna sytuacja dowodowa natomiast występuje w przypadku pozostałych przestępstw, za które został skazany J. M. (1) (i nieapelujący M. W.). W tych przypadkach bowiem, poza samymi ustaleniami w zakresie logowań telefonów, w sprawie są jeszcze inne dowody, które pozwalają na dokonanie jednoznacznych i logicznych ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych. Mając przy tym na uwadze fakt, iż apelujący obrońca J. M. (1), poza kwestionowaniem wartości dowodowej miejsc i czasu logowań telefonów na stacjach (...) tych dodatkowych ustaleń nie kwestionuje, więc również Sąd odwoławczy ograniczy się wyłącznie do wskazania tych dodatkowych ustaleń, które zostały dokładnie omówione w oparciu o konkretne dowody przez Sąd I instancji.

Mianowicie M. W. w swoich wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia wspólnie z J. M. (1) dwóch przestępstw kradzieży F. (...) – w K. (dot. czynu opisanego w części wstępnej zaskarżonego wyroku w punkcie XLVII i LXVII) oraz F. (...) w J. (dot. czynu opisanego w części wstępnej wyroku w punkcie LXII i LXXVII), co wprost wynika z

k. 915-919, 1096-1097 i 1147-1149. Wprawdzie oskarżony ten w toku kolejnych przesłuchań wycofywał się z tego przyznania i pomówienia J. M. (1) (k. 5240-5241 i 5794), ale Sąd I instancji tym wyjaśnieniom słusznie nie dał wiary, gdyż nie da się tak konsekwentnego przyznawania tłumaczyć działaniem pod wpływem emocji czy pod wpływem wcześniej spożytego alkoholu, skoro takie wyjaśnienia zostały przez niego złożone trzykrotnie a nie tylko bezpośrednio po zatrzymaniu. Poza tym oskarżony nie wyciągał niczego „z kapelusza” ani też tych wcześniejszych wyjaśnień nie złożył pod przymusem, gdyż o tym rzekomym przymusie dopiero powiedział w toku rozprawy, natomiast w toku przesłuchaniu na Policji co do akurat tych dwóch kradzieży nie miał postawionego zarzutu. Właśnie taki sposób składania pierwotnych wyjaśnień świadczy o jego prawdomówności, gdyż nie mając niczego zasugerowanego ze strony policjantów, opowiedział o zdarzeniach, które wtedy nie były w zainteresowaniu przesłuchującego. Wyjaśnienia te więc również potwierdzają ustalenie Sądu I instancji w zakresie posługiwania się przez J. M. (1) w tym czasie telefonami o numerach (...) i (...). Ta ostatnia okoliczność zresztą jasno również wynika z ustaleń Sądu Okręgowego zawartych na str. 33 i 55 uzasadnienia.

W tej sytuacji więc jednoznaczne wyjaśnienia współoskarżonego M. W. w powiązaniu z danymi dotyczącymi logowania się telefonów obu oskarżonych pozwalają na jednoznaczne ustalenie, iż tych kradzieży z włamaniem dopuścili się obaj wymienieni oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu.

Również nie budzi wątpliwości fakt, iż oskarżony J. M. (1) dopuścił się przestępstwa kradzieży po uprzednim dokonaniu włamania, samochodu marki F. (...) w nocy z 6/7 kwietnia 2010 r. w P. na szkodę M. K. (3) (k. XLVIII). Poza bowiem miejscem i godziną logowania się w/w numeru (...) w pobliżu miejsca kradzieży i jej czasu, Sąd I instancji celnie na podstawie tego logowania ustalił trasę, jaką przemieszczał się oskarżony po dokonaniu tej kradzieży do W., prowadzoną treść rozmowy przez oskarżonego z nieznaną osobą oraz, co najistotniejsze, z B. P., który w zeznaniach tę okoliczność potwierdził (k. 4313-4314, 6784-6787) a z której wynika, że J. M. (1) w godzinach nocnych chciał, aby na jego posesji przechował skradzione auto, które zresztą następnego dnia zostało znalezione, już na zmienionych tablicach rejestracyjnych, na ulicy w pobliżu miejsca zamieszkania B. P. (k. 506-507, 515-516). Te dowody razem wzięte nie pozostawiają więc żadnego cienia wątpliwości, iż J. M. (1) brał czynny udział w dokonaniu kradzieży z włamaniem tego samochodu.

Również nie budzą wątpliwości ustalenia Sądu I instancji odnośnie przyjęcia, iż oskarżony J. M. (1) dokonał kradzieży z włamaniem samochodu marki P. (...) w dniu 13.06.2010 r. w S. na szkodę J. P.. Poza bowiem danymi na temat logowania się w/w numeru (...) należącego do J. M. (1) w bezpośredniej bliskości od miejsca kradzieży pojazdu, jak i poza danymi z tego logowania, z których wynika, że bezpośrednio po kradzieży ten numer telefonu przemieścił się do O. na ulicę (...) (k. 7559-7566), to nadto w czasie prowadzonych czynności procesowych ustalono, iż w garażu znajdującym się właśnie przy tej ulicy w O. a wynajmowanym w tym czasie przez J. M. (1) od B. J., rozpoznającej ze zdjęć nie tylko M., ale i P. A., występującego za J. M. (1) (k. 978-979, 4882-4883), której zeznania znajdują odzwierciedlenie w treści umowy najmu (k. 974 i 980) i opinii biegłego z dziedziny badań porównawczych pisma ręcznego (k. 4994-4998), znajduje się sterownik właśnie od tego skradzionego samochodu (k. 970-972, 975-977 oraz k. 1317-1320 i 821-822 i 837), jak również ślady pozostawione przez oskarżonego M. (k. 1823-1827).

Ciąg faktów wynikających z tych dowodów więc w pełni przekonuje, że nie kto inny, jak tylko J. M. (1) dokonał tej kradzieży z włamaniem.

Wreszcie w podobny sposób należy ocenić prawidłowość ustaleń Sądu I instancji odnośnie dokonania przez J. M. (1) kradzieży z włamaniem samochodu marki C. (...) w dniu 25.07.2010 r. w S. na szkodę M. i B. C.. W tym przypadku bowiem poza danymi na temat logowania się telefonu użytkowanego przez J. M. (1) w dniu zdarzenia i w tym samym czasie, kiedy nastąpiła kradzież w pobliżu miejsca tej kradzieży samochodu, za prawidłowością tego ustalenia przemawia również, na podstawie danych z logowania, przebyta droga bezpośrednio z miejsca tej kradzieży do S., prowadzone rozmowy przez J. M. (1) z M. Ś. (1) zamieszkałym w tejże S., który zresztą przyznał się do znajomości z M., umawianie się ich na spotkanie (str. 40 uzasadnienia z powołaniem się na konkretne dowody) a także ujawnienie u M. Ś. (1) części od tego właśnie pojazdu, do których nabycia oskarżony ten w toku śledztwa się przyznał, zaprzeczając tylko, aby je nabył od J. M. (1) (k. 1295-1298). O tym, że obaj się znają, świadczy również przeszukanie zawartości

telefonu zabezpieczonego u J. M. (1), kiedy to m.in. ujawniono kontakt do M. Ś. (1) pod nr 605 459 895 (k. 4896-4898). Powyższe więc razem wzięte okoliczności nie budzą wątpliwości w zakresie ustaleń Sądu I instancji odnośnie nabycia przez M. Ś. (1) nie na giełdzie samochodowej od przypadkowego sprzedawcy, ale bezpośrednio w S. od J. M. (1) tego samochodu. Natomiast te razem wzięte okoliczności wprost wskazują na to, że to J. M. (1) dokonał kradzieży tego samochodu, po uprzednim włamaniu się do niego.

Nie może przy tym budzić wątpliwości fakt, iż do tych samochodów oskarżony M. sam, bądź współdziałając z M. W. wszedł po pokonaniu zabezpieczeń przy użyciu jakiegoś narzędzia, bliżej nieokreślonego, zaś silniki pojazdów uruchomił używając specjalistycznego urządzenia do omijania fabrycznych zabezpieczeń ich kradzieży. Nie jest przy tym możliwe konkretne wskazanie na określone przedmioty, które służyły powyższemu celowi, co nie zmienia faktu, że właśnie w taki sposób sprawca dokonał tych kradzieży. Odpowiednie przedmioty, służące takim właśnie celom, a należące do J. M. (1), zostały przecież ujawnione w toku czynności procesowych, o czym już wyżej wspomniano, natomiast z zeznań pokrzywdzonych wynika jasno, że pojazdy te przed ujawnieniem kradzieży, pozostawili zamknięte. Nie jest więc istotne w realiach tej sprawy ustalanie konkretnego sposobu przełamania zabezpieczeń i konkretnych przedmiotów, wskutek użycia których to przełamanie nastąpiło. Również bez znaczenia jest ustalanie czy to oskarżony M. własnoręcznie dokonywał tych czynności, czy też uczyniła to inna osoba. Oczywistym jest bowiem, iż J. M. (1) po to udawał się we wskazane miejsca, by z ulicy czy parkingu dokonać kradzieży samochodu, którego zabezpieczenia trzeba pokonać, by najpierw dostać się do jego wnętrza a następnie uruchomić silnik. Oskarżony więc swoim działaniem w całości obejmował zamiar takiego właśnie wejścia w posiadanie kradzionych pojazdów a tym samym w tym zakresie dywagacje apelującego obrońcy oskarżonego M. są zupełnie niezrozumiałe.

Przyjęte więc do tych zawinionych przez oskarżonych czynów zasadnie przyjęto kwalifikacje prawne z art. 279§1 k.k.

Apelujący obrońca oskarżonego J. M. (1) nie zakwestionował ustaleń Sądu I instancji odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu paserstwa samochodu marki B. (dot. czynu przypisanego w punkcie 3). Należy więc jedynie zgodzić się z ustaleniami Sądu I instancji w tym zakresie. Zresztą ustalenia te wprost wynikają zarówno z dowodów dotyczących dokonania samej kradzieży tego B. (k. 2227-2263), z zeznań B. P. (k. 1127-1128, 1343-1345, 4753-4754, 5003-5008, 6784-6787), M. P. (2) (k. 1019-1020, 5904-5905), wyników przeszukania posesji B. P., kiedy to ujawniono ten samochód oraz opinii mechanoskopijnej (k. 1007-1015, 1016-1018, 1259-1263, 1117-1119, 1120) a także ujawnionych śladów w tym samochodzie zostawionych przez oskarżonego M. (k. 1806-1812). W tym przypadku jedynie Sąd odwoławczy zauważa, iż materiał dowodowy nakazywał zawężenie czasu popełnienia tego przestępstwa do wiosny 2010 r., gdyż właśnie o tej porze roku J. M. (1) przyprowadził kradzione w dniu 27.05.2010 r. auto, co wynika jasno z zeznań B. P.. W związku z tym, kierując się treścią art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437§2 k.p.k. Sąd odwoławczy w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3 poprzez określenie czasu popełnienia tego przestępstwa od 27.05.2010 r. do 21.06.2010 r. a nadto na podstawie art. 455 k.p.k. uzupełnił kwalifikację prawną tego przestępstwa o przepis art. 4§1 k.k., pamiętając, że Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień 30.06.2015 r. jest względniejszy dla oskarżonego a to z uwagi na bardziej liberalne stosowanie przepisów o warunkowym zawieszeniu wykonania kary. Sąd odwoławczy nie znajduje natomiast podstaw do złagodzenia wymierzonej za to przestępstwo kary, uznając, że została ona zarówno w zakresie kary pozbawienia wolności, jak i grzywny prawidłowo ukształtowana.

W przypadku oskarżonego J. M. (1) nie budzi też zastrzeżeń jego działanie w warunkach recydywy określonej w art. 64§1 k.k., o czym choćby świadczy skazanie go za przestępstwo z art. 279§1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z 5.11.2004 r. w sprawie II K 1071/03 i wymierzenie mu za ten czyn kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 17.08.2006 r. do 17.11.2007 r. (k. 4507-4508).

Natomiast również kierując się art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437§2 k.p.k. Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok odnośnie wskazanych wyżej kradzieży z włamaniami, przypisanymi temu oskarżonemu w punkcie 2 (a opisanymi w punktach XLVII, XLVIII, LIII, LVIII i LXII) w ten sposób, że z ich opisów wyeliminował stwierdzenia, że działał „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” oraz „czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu”. Sąd I instancji bowiem nie zauważył, że J. M. (1) został niewinny od działania w zorganizowanej grupie

przestępczej. Natomiast ostatecznie w niniejszej sprawie przypisano oskarżonemu M. popełnienie pięciu przestępstw z art. 279§1 k.k. a tym samym dokładnie z takich samych przyczyn, jak uczynił to Sąd Okręgowy w przypadku M. W. (str. 62 uzasadnienia), również i w przypadku J. M. (1) (z uwagi na tę ilość czynów) nie można było przyjąć, że uczynił sobie z ich popełniania stałe źródło dochodu.

Konsekwencją dokonania takich ustaleń przez Sąd odwoławczy było uchylenie orzeczeń o karach łącznych (jak w punkcie I lit. a).

Sąd odwoławczy, mając na uwadze konieczność wymierzenia oskarżonemu J. M. (1) kary i uznając, że wskazanych pięć przestępstw z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., zostało popełnionych w ramach ciągu określonego w art. 91§1 k.k. a także kierując się treścią art. 4§1 k.k. (w brzmieniu Kodeksu karnego obowiązującym 30.06.2015 r. – z uwagi na możliwość orzeczenia kary do 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem) na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i art. 33§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył temu oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 260 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda. Na niekorzyść oskarżonego uwzględnioną dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego, w tym działanie w warunkach recydywy a także fakt, z uwagi na rodzaj kradzionych samochodów, pozbawianie w sposób bezprawny mienia niezamożnych osób. Nadto przy wymiarze tej kary uwzględniono ogólną wartość skradzionych samochodów, ich liczbę. Przy czym, mając na uwadze wymierzoną przez Sąd I instancji karę za zdecydowanie większą ilość kradzieży z włamaniem, Sąd odwoławczy również wymierzając tę karę ukształtował ją proporcjonalnie w niższej wysokości. Te same okoliczności zdecydowały o wymierzeniu oskarżonemu grzywny w liczbie 260 stawek dziennych, zaś wysokość stawki uzależniona została od aktualnych możliwości zarobkowych oskarżonego.

Ostatecznie Sąd odwoławczy, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. (a także art. 91§2 k.k.) wymierzył oskarżonemu J. M. (1) kary łączne 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 300 stawek dziennych w wysokości po 20 zł. Kary te, przy zastosowaniu zasady asperacji, w pełni odzwierciedlają całą kryminalną zawartość przypisanego oskarżonemu w niniejszym postępowaniu bezprawia, jakiego się dopuścił i w żadnej mierze z tego powodu nie mogą zostać uznane za rażąco surowe. Sąd odwoławczy przy tym nie znalazł podstaw do skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Słusznie bowiem Sąd I instancji zauważył, iż oskarżony jest sprawcą wysoce zdemoralizowanym, na którym dotychczasowe skazania nie oddziaływały w żaden szczególny sposób ani wychowawczo, ani zapobiegawczo. Nie da się więc w stosunku do oskarżonego wyciągnąć pozytywnej prognozy kryminologicznej pozwalającej na sięgnięcie po tę instytucję. Bez wątplenia bowiem w przypadku oskarżonego tylko odbywanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności osiągnięte stawiane przed karą cele określone w art. 53 k.k.

Również zaszła konieczność wymierzenia nowej kary nieapelującemu w tej sprawie M. W.. Mając przy tym na uwadze zachowanie wskazanej wyżej proporcjonalności z uwagi na uniewinnienie od części zarzucanych czynów, które niesłusznie zostały przypisane oskarżonemu, Sąd odwoławczy, przyjmując, że dwa przypisane oskarżonemu czyny zostały popełnione w warunkach art. 91§1 k.k., wymierzył mu kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 200 stawek dziennych w wysokości po 20 zł. Oczywistym jest przy tym, że orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary zawarte w punkcie 9 dotyczy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd odwoławczy, natomiast zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania, jakie ma miejsce w punkcie 10 dotyczy grzywny wymierzonej przez Sąd odwoławczy, co oznacza, że grzywna ta jest wykonana w całości, skoro okres tego pozbawienia wolności, przy przeliczniku określonym w art. 63§1 k.k. obejmuje aż 396 stawek dziennych.

II. Omówienie apelacji obrońcy oskarżonego M. Ś. (1).

Apelujący przede wszystkim podnosi zarzut braku dokonania przez Sąd I instancji z urzędu badań oskarżonego przez biegłych lekarzy psychiatrów, z czym wiąże zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439§1 pkt 10 k.p.k. Zarzut ten został sformułowany w punktach 1 i 2 apelacji.

Należy podnieść, iż oskarżony faktycznie w toku rozprawy występował bez obrońcy a Sąd I instancji ustalił w uzasadnieniu wyroku, iż M. Ś. (1) leczył się psychiatrycznie z powodu depresji (str. 27 uzasadnienia). Jednakże podnieść należy, iż nie każde leczenie psychiatryczne czy też pobyt oskarżonego w szpitalu psychiatrycznym

oznacza konieczność powzięcia ze strony organu procesowego tzw. uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w rozumieniu art. 79§1 pkt 3 i 4 k.p.k. a tym samym konieczność powoływania biegłych lekarzy psychiatrów na podstawie art. 202 k.p.k. do wydania opinii psychiatrycznej o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego. Przyjmuje się, że sformułowanie uzasadnienia wątpliwości co do poczytalności oznacza, że nie chodzi tu o czyjekolwiek lub jakiekolwiek wątpliwości, lecz o wątpliwości wynikające z obiektywnych przesłanek, powzięte przez organ procesowy, a więc przez sąd lub prokuratora. Wątpliwości te muszą być zatem oparte na konkretnych dowodach lub na konkretnych okolicznościach ustalonych w sprawie i muszą wynikać z oceny owych dowodów i okoliczności, i to oceny dokonanej in concreto przez uprawniony organ procesowy na wniosek stron albo z urzędu. Przykładowo będą to zaświadczenia stwierdzające chorobę psychiczną lub niedorozwój umysłowy oskarżonego, długotrwały jego pobyt w szpitalu psychiatrycznym, z rozpoznaniem świadczącym o istotnych mankamentach zdrowia psychicznego, a także wyjątkowo nietypowy przebieg przestępczego zdarzenia albo nietypowy sposób zachowania się oskarżonego zarówno w chwili popełnienia czynu, jak i w toku postępowania przygotowawczego lub sądowego (patrz wyrok SN z dnia 17 czerwca 1997 r., IV KKN 278/96, LEX nr 518150). W toku niniejszego postępowania ustalono, iż faktycznie M. Ś. był hospitalizowany w Szpitalu (...) w G. od 2.09.2013 r. do 6.09.2013 r. (a więc przez bardzo krótki okres czasu) z rozpoznaniem reakcji sytuacyjnej depresyjnej. Okazuje się bowiem, że oskarżony od kilku zaledwie miesięcy leczył się ambulatoryjnie z powodu zaburzeń nastroju związanych z problemami osobistymi, zaś do szpitala został skierowany z powodu pogorszenia samopoczucia i deklarowanych myśli samobójczych, zaś wypisany został w stanie dobrym (k. 5791). Natomiast z wywiadu kuratora z 20.02.2014 r., ustalonego zresztą m.in. w oparciu o rozmowę z oskarżonym, wynika jasno, iż oskarżony posiadał trudności finansowe w zw. z prowadzoną przez siebie działalnością, co jest powodem jego rozdrażnienia emocjonalnego, choć aktualnie ten stan uległ poprawie. Oskarżony z tych właśnie powodów (z powodu nerwicy) leczy się, odbywając regularne wizyty u lekarza psychiatry (k. 6743-6745).

Powyższe okoliczności więc przekonują, iż w rzeczywistości kłopoty zdrowotne oskarżonego i jego wizyty u lekarza psychiatry oraz w szpitalu psychiatrycznym nie mogły zrodzić w tej sprawie przekonania o występowaniu uzasadnionych wątpliwości co do jego poczytalności. Również na takie wątpliwości nie wskazuje treść jego wyjaśnień złożonych w toku rozprawy (k. 5798). Zauważyć bowiem trzeba, iż oskarżony przed prokuratorem złożył rzeczowe wyjaśnienia (k. 1295-1298), zaś na rozprawie próbował zdyskredytować ich wiarygodność, przyjmując postawę osoby, która nie bardzo rozumie o co chodzi w tej sprawie. Przy czym oskarżony również w toku tych wyjaśnień celowo próbował wykazać, że nie rozumie przestępstwa, o które jest oskarżony, gdyż do tej pory odpowiadał za przestępstwa o charakterze chuligańskim, które rozumie i za które nawet odbywał karę. Oskarżony bowiem był również skazany za paserstwo (z art. 292§1 k.k.), co wynika z danych o karalności (k. 8353) i to już dość dawno temu a więc zdołał poznać istotę tego czynu. Poza tym oskarżony prowadzi działalność gospodarczą związaną zresztą z obrotem samochodami i ich częściami a więc oczywistym jest, iż doskonale zdaje sobie sprawę z tego, iż przyjmowanie (nabywanie) kradzionych pojazdów lub ich części jest karalne. Poza tym to Sąd I instancji miał bezpośrednią styczność z oskarżonym podczas tego przesłuchania, jak i kolejnych terminów rozprawy i na podstawie jego zachowania nie powziął żadnych wątpliwości, co do tego, że odbiega ono od normy. Poza tym oskarżony znał swoje uprawnienia i z powodzeniem je realizował w toku procesu, wyznaczając choćby sobie samodzielnie obrońców na etapie postępowania przygotowawczego a potem po wydaniu wyroku, jak również poprzez składanie wniosków procesowych. Nie ma więc racji apelujący, iż w sprawie tej ujawniły się okoliczności, wskazujące na istnienie uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego zarówno w czasie czynu, jak i w czasie procedowania w niniejszym postępowaniu a w związku z tym Sąd I instancji nie miał ani obowiązku wyznaczenia oskarżonemu obrońcy na podstawie art. 79§1 pkt 3 lub 4 k.p.k. ani tym bardziej nie miał obowiązku powołania z urzędu biegłych lekarzy psychiatrów w celu określenia stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. Powyższe więc świadczy o niezasadności tych dwóch zarzutów.

Również nie jest zasadny zarzut postawiony w punkcie 3 apelacji.

Nie jest prawdziwe stwierdzenie obrońcy, iż oskarżony nie znał J. M. (1). Powyższa okoliczność bowiem ewidentnie wynika z wzajemnych połączeń telefonicznych obu mężczyzn, jak i z samego wyjaśnienia oskarżonego Ś., który na rozprawie przyznał, że zna J. M. (1). Nie jest również prawdziwe stwierdzenie obrońcy, iż oskarżony skutecznie zakwestionował swoje przyznanie się do winy. Wyżej już bowiem wykazano przy omówieniu apelacji obrońcy

oskarżonego M. odnośnie czynu przypisanego temu oskarżonemu a opisanemu w części wstępnej wyroku w punkcie LVIII, iż razem wzięte fakty tam przedstawione jednoznacznie przekonują nie tylko o tym, że to J. M. (1) dokonał kradzieży tego pojazdu, ale i że skontaktował się w zakresie nabycia tego samochodu z M. Ś. (1), o czym świadczą ich wzajemne połączenia w tym czasie, jazda M. bezpośrednio po kradzieży do S. a potem ujawnienie części tego pojazdu u M. Ś. (1), jak i przyznanie przez niego ich nabycia, choć w innych okolicznościach, czemu nie można już było dać wiary. Te bowiem razem wzięte okoliczności stanowią jeden ciąg logicznie powiązanych poszlak i jednoznacznie wskazują na sprawstwo i winę każdego z tych oskarżonych, przy czym w stosunku do J. M. (1) co do dokonania przestępstwa z art. 279§1 k.k. a co do M. Ś. (1) przestępstwa z art. 291§1 k.k. Oskarżony Ś. miał bowiem świadomość przestępczego pochodzenia tego pojazdu, gdyż nabył go bez żadnych dokumentów świadczących o jego legalnym pochodzeniu, zaś sam przyznał, że części od tego pojazdu były w bardzo dobrym stanie. Podnoszone więc przez skarżącego okoliczności dotyczące niejasności prowadzonych rozmów w trakcie stosowanej kontroli operacyjnej w tym przypadku nie mają znaczenia. Te okoliczności dotyczyły bowiem zupełnie innych sytuacji faktycznych, kiedy to nie było żadnego innego, poza logowaniami i niejasnymi w treści rozmowami, dowodów na sprawstwo poszczególnych oskarżonych.

Wreszcie Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uznania, iż orzeczona wobec oskarżonego Ś. za ten czyn kara 8 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania i bardzo łagodna kara grzywny jest karą rażąco niewspółmiernie surową. Sąd I instancji słusznie uznał, że tacy przestępcy, jak M. Ś. (1), którzy zajmują się nabywaniem kradzionych pojazdów mają wpływ na dokonywanie przez innych sprawców przestępstw kradzieży, gdyż dzięki temu „złodzieje” mają łatwy zbytni na kradzione samochody. Poza tym oskarżony był wielokrotnie karany za różne przestępstwa, która to właśnie karalność nie pozwoliła na wysnuęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej, pozwalającej na zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary. Dotychczasowa karalność bowiem nie skłoniła oskarżonego do zmiany swojego postępowania na wolności a tym samym względy wychowawcze, jak i zapobiegawcze sprzeciwiają się daniu mu szansy pobytu na wolności w ramach warunkowego zawieszenia kary.

III. Omówienie apelacji obrońcy oskarżonego B. R. (1).

Zapoznając się z treścią tej apelacji zauważa się jest typowo polemiczny charakter z oceną dowodów, przeprowadzoną przez Sąd I instancji.

Przyznać należy, że odnośnie zdarzenia dotyczącego wyłudzenia w dniu 2.12.2008 r. zapłaty określonej kwoty pieniężnej od Z. Z. w zamian za zwrot skradzionego we W. samochodu marki V. (...) nr rej (...) wartości 40.000 zł nie ma żadnego osobowego źródła dowodowego, które wprost wskazywałoby na to, że oskarżony B. R. (1) (bądź jakakolwiek inna osoba) zażądała od pokrzywdzonego rozporządzenia własnym mieniem (czyli, mówiąc potocznie „okupu”) w zamian za odzyskanie pojazdu. Nie wskazują na to również oskarżony ani świadkowie wymienieni w treści apelacji. Sąd I instancji jednak zauważa tę okoliczność, wykazując, przez pryzmat ustaleń wynikających z treści rozmów, zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej prowadzonej wobec R. P. właśnie w zakresie tego typu przestępstw oraz analizując wzajemne połączenia i miejsca logowań telefonów użytkowanych przez te osoby, jak i posiłkując się zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, że te osoby, łącznie z pokrzywdzonym, akurat w tym zakresie nie mówią prawdy. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż w tym czasie B. R. (1) posługiwał się telefonem o nr 888 955 888, mimo deklarowania przez oskarżonego, że to był numer jego ojca i on sporadycznie go używał, co miał również na korzyść syna potwierdzać B. R. (2) (k. 1425-1426), bowiem tej okoliczności wyraźnie i jasno przeczy świadek T. D., który przecież nie miał żadnych podstaw, by podać nieprawdziwie, że numer ten był użytkowany przez B. R. (2) (k. 1438-1440, 6455-6456). Sąd I instancji w sposób jasny ocenia wyjaśnienia oskarżonego R., zeznania jego ojca i świadka T. D. a także M. K. (1) w tym zakresie, wskazując poprzez kontakty numerów telefonicznych, iż oskarżony doskonale znał R. P. i miał z nim bliski kontakt, w tym właśnie w dniu przestępstwa (str. 36-38, 50-51 uzasadnienia). Tak samo niewiarygodność w tym zakresie K. Z., jego kuzynki P. M. (poprzednio F.) i jej chłopaka J. G. jest aż nadto oczywista. Nie da się bowiem nawet rozsądnie przyjąć, że kuzynka pokrzywdzonego z chłopakiem przypadkowo odnaleźli na bocznej ulicy w P. samochód skradziony we W. (czyli 50 km na wschód od P.) i do tego jeszcze w godzinach późno wieczornych, przy słabej widoczności. Nikt bowiem nie miałby podstaw, gdyby nie znał rzeczywistości, iż należy tego samochodu szukać akurat w P. a nie np. Łodzi, B., G. bądź innych miejscowościach bliżej bądź dalej położonych w każdym kierunku geograficznym od W.. Poza tym Sąd I instancji celnie wykazał wzajemne powiązania tych osób,

jak i powiązania oskarżonego R. z w/w R. P. a także domniemanym złodziejem samochodu oraz M. M. (1), wykazując również jednoznacznie, także poprzez ocenę zeznań J. M. (3) i K. M., iż w dniu zdarzenia M. M. (1) posługiwał się poza domem, w tym także w P. telefonem o nr 513 096 744, co znajduje jasno wyraz w treści uzasadnienia na stronach 46-50. Sąd I instancji, odwołując się do tych ustaleń a także do jednoznacznych w zakresie treści wzajemnych powiązań między tymi osobami oraz w zakresie miejsc i czasu przebywania tych osób, w tym w pobliżu stojącego kradzionego pojazdu w P., jak i treści rozmów prowadzonych przez R. P. z B. R. (1) i domniemanym złodziejem samochodu (k. 1431-1433, 1450-1454, 1463-1467, 1468-1484, 1485-1486, 1487-1489, 1573-1575, 1576-1578, 1579-1584, 1591-1599, 1701-1704, 1513-1519, 1523-1547), co również graficznie zostało przedstawione na k. 1612-1613, dokonał przekonującej oceny zdarzeń i zachowania się poszczególnych osób (str. 22-23 uzasadnienia), jak i oceny prawnej zachowania się B. R. (1) (str. 65-66 uzasadnienia).

Jak już wyżej wskazano, apelujący jedynie polemizuje z tą oceną, starając się te same dowody ocenić na korzyść oskarżonego w zupełnym oderwaniu od realiów niniejszej sprawy. Jedynie zgodzić się trzeba, że Sąd I instancji błędnie przyjął, że B. R. (1) wziął dla siebie z tytułu prowizji 1500 zł, skoro taką prowizję dla siebie wziął także R. P.. Takie rozumowanie Sądu I instancji nie znajduje żadnego uzasadnienia w zasadach wiedzy, logiki czy doświadczenia życiowego, nie mówiąc już o samym materiale dowodowym. Z tego też powodu nie można przyjąć za logiczne ustalenie, iż oskarżony zażądał od pokrzywdzonego zapłaty kwoty 11.000 zł (str. 37-38 uzasadnienia). Sąd I instancji trafnie wskazał, że treść zarejestrowanych rozmów wskazuje na to, że dla sprawców kradzieży miała być kwota 6500 zł, zaś R. P. za pośrednictwo kwota 1500 zł (str. 22-23 uzasadnienia). Natomiast przypisywanie oskarżonemu, iż dla siebie także chciał prowizję 1500 zł jest już domysłem, jakimś domniemaniem a nie ustaleniem prawdziwym. W związku z tym, kierując się zarzutem apelacyjnym błędu w ustaleniach faktycznych, Sąd odwoławczy na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437§2 k.p.k. zmienił w tej części zaskarżony wyrok, przyjmując w opisie tego czynu w miejsce kwoty „11.000 zł” kwotę 8.000 zł.

Poza tym z urzędu na podstawie art. 455 k.p.k. Sąd odwoławczy przyjął do tego czynu kwalifikację prawną z art. 286§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. według brzmienia Kodeksu karnego obowiązującego w czasie popełnienia tego czynu, gdyż wówczas m. in. korzystniejsze dla oskarżonego były zasady wymiaru grzywny, gdyż maksymalna liczba stawek grzywny wynosiła 360, podczas gdy z dniem 8 czerwca 2010 r. na podstawie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. (Dz.U. Nr 206, poz. 1589) grzywnę na podstawie art. 33§1 k.k. wymierzało się już w liczbie do 540 stawek dziennych. Powyższa zmiana spowodowała również to, iż Sąd odwoławczy złagodził orzeczoną za to przestępstwo karę grzywny do 330 stawek.

Natomiast żadnych zastrzeżeń nie budzą ustalenia faktyczne dotyczące czynu przypisanego oskarżonemu R. w punkcie 19.

Wprawdzie znów oskarżony nie przyznał się do tego, by samowolnie tego dnia zszedł ze służby i udał się do swojego domu na prywatne spotkanie przy kolacji ze swoją konkubiną i by w tym zakresie miał go kryć jego partner ze służby A. W. (k. 5245-5246), co miał potwierdzać także A. W. (k. 5178-5180, 6552), jednakże treść zarejestrowanych rozmów między nimi (k. 5085-5133, w tym przytoczone na k. 5092, 5093-5094) z analizą logowań ich telefonów (k. 5174-5177), jak również treść notatnika służbowego A. W., dot. przebiegu służby z tego dnia (k. 5134-5138) nie budzą żadnych wątpliwości, iż obaj (oskarżony i świadek) kłamią, jak również w tym zakresie nie mówi prawdy ich kolega z Policji A. G. (1) (k. 6789). Sąd I instancji dokładnie przytoczył te istotne okoliczności związane z treścią notatnika i prowadzonych rozmów między obydwojema policjantami, wykazując niewiarygodność oskarżonego i świadków W. i G. (str. 38-39, 51-52), należycie je oceniając, jak i wyciągając z nich jednoznaczne wnioski co do przebiegu tego zdarzenia i zachowania się oskarżonego, który po prostu chciał zejść ze służby, by w dzień swoich urodzin przebywać z konkubiną (str. 24 uzasadnienia). Również żadnych wątpliwości nie budzi ocena prawna tego zawinionego zachowania się oskarżonego, przyjęta do tego czynu kwalifikacja prawna oraz wymierzona za to przestępstwo kara (str. 66-68). Jedynie Sąd odwoławczy z urzędu na podstawie art. 455 k.p.k. dokonał zmiany tego wyroku poprzez przyjęcie podstawy prawnej orzeczeń w punkcie 21 (dot. kary łącznej) i w punkcie 22 (dot. warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej) według przepisów Kodeksu karnego obowiązującego w dniu 30.06.2015 r., gdyż wówczas warunkowo

zawieszając karę pozbawienia wolności nie było podstaw do obligatoryjnego orzeczenia któregoś z obowiązków na podstawie art. 72§1 k.k., co w świetle art. 4§1 k.k. jest dla oskarżonego korzystniejsze.

Sąd Apelacyjny nie znajdując już innych podstaw, w tym branych pod uwagę z urzędu, do dokonania dalszych zmian bądź uchylenia zaskarżonego wyroku, w pozostałej części utrzymał go w mocy na podstawie art. 437§1 k.p.k.

Mając na uwadze treść rozstrzygnięcia apelacyjnego, na podstawie art. 636§1 i 2 k.p.k. w części, w której nie uwzględniono środków odwoławczych, kierując się przy tym w przypadku J. M. (1) faktem uniewinnienia go w 90%, zasądzone od oskarżonych za postępowanie odwoławcze koszty sądowe, przy czym od oskarżonych B. R. (1) i M. Ś. (1) po 35 zł a od J. M. (1) 4 zł. Podział tych kosztów wynika z faktu wniesienia w sprawie apelacji co do 4 oskarżonych i uniewinnienia jednego z nich w całości, tj. P. A., co oznacza, że w tej części (1/4) koszty te ponosi Skarb Państwa na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k.

Na te zasądzone koszty składają się natomiast kwota 20 zł, stanowiąca ryczałt za doręczenie pism – tu: zawiadomień o terminie rozprawy apelacyjnej, niezależnie od liczby doręczonych pism (§1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym - Dz.U.2013.663 j.t.) oraz kwota 30 zł, stanowiąca opłatę za wydanie danych o karalności dot. oskarżonego (art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym - Dz.U.2012.654 j.t. z późn. zm. - w zw. z §3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 20014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego - Dz.U.2014.861). Przy czym koszty związane z uzyskaniem danych o karalności dotyczą odrębnie każdego ze skazanych oskarżonych, zaś kwota 20 zł jako ryczałt za doręczenie pism dzieli się na 4, co oznacza, że na każdego z oskarżonych, którzy zostali skazani stanowi on kwotę 5 zł.

Z powyższego więc wynika, iż B. R. (1) i M. Ś. (1) są zobowiązani do zapłaty 35 zł, zaś J. M. (1) kwoty 4 zł, stanowiącej 10% od kwoty 35 zł.

Nadto z uwagi na orzeczone wobec oskarżonych kary, wymierzono oskarżonym stosowne opłaty i tak oskarżonym J. M. (1) i B. R. (1) w kwotach po 1500 zł a J. M. (1) w kwocie 380 zł, wyliczając je, w zależności od wymiaru tych kar, na podstawie art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Maciej Świergosz Mariusz Tomaszewski Marek Kordowiecki